

Milgramův experiment. Dva druhy debility: Proč se jinak inteligentní lidi často chovají jako totální idioti

- CZ24 News | 15. dubna 2022

Asi jste si za poslední dva roky všimli, že se kolem vás pohybuje podezřele velké množství debilů, a to včetně mnohých, o kterých jste si dříve mysleli, že tak úplně hloupí nejsou. Co se děje? To lidi najednou tak zhloupili, nebo už takoví byli a jen se jim to nějak dařilo skrývat? Jak se mohli nechat oblbnout očividnými nesmysly o Covidu a Ukrajině?

K rozuzlení tohoto problému je třeba rozlišovat mezi dvěma formami stupidního chování. Jinými slovy, není debil jako debil. Ve výsledku to často vyjde zdánlivě nastejno, protože k průseru dojde tak jako tak, ale dojde k němu z rozdílných důvodů, na základě jiných procesů, a každá varianta vyžaduje jiný přístup, jak s ní jednat. A je třeba chápat ty dvě kategorie a rozdíl mezi nimi, pokud nechceme být zmateni stupidním chováním lidí, kteří nám donedávna připadali, že jim to snad docela myslí.

1. Standardní / klasická debilita.

To je to, co se pod pojmem ‚debil‘ obvykle myslí, neboli člověk s nedostatečnou intelektuální kapacitou, který se vyznačuje nízkým IQ a omezenou **schopností** myslet. Tenhle člověk za to nemůže. Prostě se narodil s tou kapacitou, jakou má, a ačkoliv se myšlení dá do nějaké míry trénovat (ne že by k tomu v naší společnosti někdo někoho vedl – spíš naopak), má to zřetelné limity. U takových lidí holt víme, že se na ně v mnoha ohledech nedá moc spoléhat a musí po nich člověk furt všechno kontrolovat, a proto jim dáváme jednodušší práce, kde toho nemůžou tolik zkazit. (Nebo by to tak aspoň mělo být, ale ve skutečnosti se někteří z nich vždycky nějak naserou na místa ředitelů, manažerů, nebo politiků.)

2. Autoritářská debilita.

Tohle je úplně jiná kategorie. Tito lidé nepostrádají *schopnost* myslet. Oni ji jen nepoužívají, nebo ji používají jen v určitých případech. Je to spíše **neochota** myslet. Dá se to vidět i jako mentální lenost. Ale má to specifický důvod, a to je slepá víra v autority. Tyto autority si přitom každý částečně vybírá podle svého, takže zatímco některým slepě věří, tak jiným ani slovo, i kdyby měli stokrát pravdu. Obecně se to ale projevuje hlavně jako víra v „oficiální“ autority, tj. politiky, média, a kohokoliv, koho lidem tyto dvě skupiny podstrčí.

Autoritářská debilita je jednou z největších tragédií lidstva. Zatímco nad standardním debilem se často slitujete, protože je prostě evidentní, že od něj nemůžete čekat to samé, co od sebe, autoritáři dohání k zuřivosti, a to často právě proto, že o nich víte, že kdyby chtěli, tak „to musí pochopit“. Je to určitá zaslepenost k věcem, které ten člověk prostě *nechce* vidět.

Autoritáři jsou lehko zmanipulovatelní, což manipulátoři jako vláda a média dobře vědí a hojně toho využívají. Vědí i *jak* manipulovat, protože to dlouho studovali. Ukážou v televizi fotku ležícího člověka a řeknou, že ho *zákeřně* zabil ten a ten *odporný* nepřítel, a autoritáři se okamžitě rozhořčí, jak *zákeřné* to bylo, a jak *odporný* ten nepřítel je, a okamžitě přijmou jakékoliv dementní řešení, které jim média na příkaz vlády „nabídnou“. Vůbec je nenapadne uvažovat nad tím, jestli se to opravdu stalo tak, jak média říkají, natož jestli se to *vůbec* stalo a jestli ten člověk na obrázku je opravdu mrtvý. (A jestli ta fotka není z roku 2006.)

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

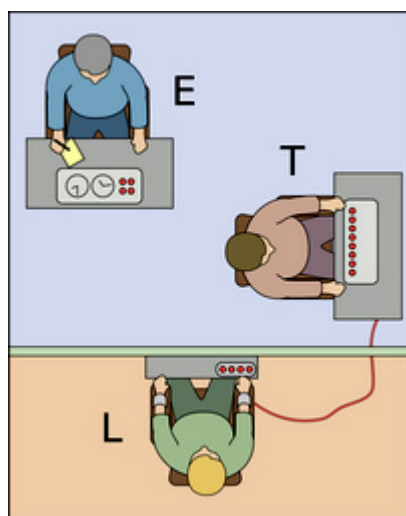
CHCI PŘISPĚT

Autoritáři též snadno podléhají davové psychóze. Jakmile to vypadá, že se něčeho chytla většina lidí, tito debilové se okamžitě přidají, protože velký dav je v podstatě taky autorita, a pak je ta horda zombíků téměř nezastavitelná. No a pokud něco média opakují každý den od rána do večera, tak je to samozřejmě pravda, protože autoritář si nedokáže představit, že by mu autority systematicky lhaly.

Pár správně podanými a dokola opakovanými zprávami je tedy snadno přesvědčíte například o tom, že banda Nacistů, která osm let vraždí civilisty, jsou stateční obránci své země. Tito tupouni to nebudou nijak blíž zkoumat, protože implicitně předpokládají, že ti, co jim to říkají, už to určitě přezkoumali a vědí, o čem mluví. To, že média nejen nic nepřezkoumávají, ale často si prostě vymýšlí, co se jim hodí, k autoritářům neproniká.

MILGRAMŮV EXPERIMENT

Vliv víry v autority na rozhodování lidí zkoumal v 60. letech americký psycholog Stanley Milgram. [Milgramův experiment](#) testoval, jak daleko jsou lidé ochotni zajít jen proto, že jim nějaká autorita říká, že musí. Nepůjdu do detailů – doporučuji všem, aby si tento experiment nastudovali – ale v tomto experimentu testovaný člověk (který si myslel, že jde o test paměti a učení se) měl druhému (kterého slyšel přes mikrofon, ale neviděl) dávat větší a větší elektrické šoky, když odpovídal špatně na otázku. Ten „šokovaný“ byl ve skutečnosti herec, který v určitou dobu začal prosit, aby se to ukončilo, později křičel bolestí, a ještě později přestal odpovídat úplně.

Samozřejmě testovaný (T) se obracel na experimentátora (E) – „člověka v bílém plášti“, představujícího autoritu, která řídí experiment – a poukazoval na to, že tomu druhému člověku (L) se to jaksi nelíbí. K tomuto byl stanovený jasný protokol. Experimentátor na námitky postupně odpovídal čtyřmi větami: „Prosím pokračujte“, „Experiment vyžaduje, abyste pokračoval“, „Je nezbytné, abyste pokračoval“ a nakonec „Nemáte jinou volbu, musíte pokračovat“. Pokud testovaný protestoval i potom, experiment byl ukončen.

Test byl v podstatě o tom, jestli lidé budou dál dávat člověku, který je prosí, aby přestali, elektrické šoky až do maxima 450 voltů (!) jen proto, že jim někdo, kdo tam „velí“, říká, že mají pokračovat. Tento experiment se opakoval v mnoha prostředích a různých populacích po dobu několika desetiletí bez velké variace ve výsledcích. Neboli ať to zkoušeli kdekoliv a na komkoliv, dopadlo to vždy zhruba stejně.

Když jsem o tom četl poprvé a narazil na termín „450 voltů“, tak mě to zarazilo. V zásuvce je 220 a snad každý ví, že to člověka může zabít. Pravda, nezabíjí napětí, ale proud, nicméně představa, že bych měl někomu dát dvakrát větší ránu než ze zásuvky, mi jasně napovídala, že to asi nebude ten nejlepší nápad. Takže jsem předpokládal, že se najde jen velmi málo idiotů, kteří by to udělali, obzvlášť když ten chlápek, co ty rány dostává, tam křičí a prosí, abyste toho nechali.

Výsledky mě proto dost zděsily. Ukázalo se totiž, že 60-66% lidí ten experiment dotáhne až do konce, neboli, že naperou 450 voltů do někoho, kdo před chvílí křičel o pomoc a teď už ani nedutá, a tudíž je slušná šance, že už nežije. A celý trik spočívá jen v tom, že testovaný přesune veškerou svoji osobní zodpovědnost na experimentátora, neboť pevně věří v autoritu tohoto člověka, neboli že ví co dělá. Na otázku „proč jste ho zabil?“ by pak prostě odpověděl, „ten pán v bílém plášti mi řekl, že to mám udělat“.

Samozřejmě testovaní to vše neudělali jen tak v klidu a bez výčitek svědomí. Oni ty výčitky měli. Většina jich byla evidentně nervózní až vystresovaná (asi jen kromě psychopatů, ale o tom jindy), potili se až za ušima, argumentovali a u experimentátora se „ujišťovali“, jestli je to opravdu OK, když tomu nebožákovi napálí další ránu, ale když bílý plášť řek „pokračuj“, tak pokračovali. Některým ten stres možná o rok zkrátil život a později cítili obrovskou úlevu, když zjistili, o čem byl experiment, a když ten možná-mrtvý z vedlejší místnosti vesele vpochoďoval dveřmi a všichni se zasmáli.

Pointa ale je, že navzdory všemu to **stejně udělali**. To, že se cítili nesví a „nechtěli“ to udělat, je mrtvému platné stejně jako ten kabát. Fascinuje mě, že dvěma třetinám populace připadá výmluva typu „no já ho nechtěl zabít, ale oni mi říkali, že musím, tak jsem to udělal“ jako dostatečně ospravedlňující jejich činy. Každému se asi vybaví ta známá výmluva „Já jsem jen plnil rozkazy,“ kterou se ohání pachatelé válečných zločinů. Prostě já nic, já muzikant. To oni.

Upozorňuji ale, že tady testovaným absolutně nic nehrozilo, když odmítli. Dokonce součástí experimentu bylo, že zapláceno dostanou i když to ukončí předčasně. Nikdo na ně nemířil pistolí, nikdo jim ničím nevyhrožoval a nebyl stanovený žádný trest, když neudělají, co se po nich chce. Jediný „nátlak“ byl, že na jejich námitky experimentátor klidně odpovídal, že mají pokračovat.

JE POTŘEBA ODMÍTAT A VZPÍRAT SE NESMYSLŮM

Když se na to podíváme z té druhé strany, tak jen něco přes 30% lidí je schopných v takové situaci

říct, „Milej pane v bílým plášti, mně je úplně jedno, co si myslíte vy. Já se na tomhle podílet nebudu!“ Vyžaduje to samostatné myšlení a osobní zodpovědnost, což evidentně dvě třetiny lidí nemají.

K čemu takový stav společnosti vede, když ji řídí sebranka „autorit“ s psychopatickými sklony a zhoubnou politickou agendou, vidíme všichni kolem sebe. Operace Covid je v podstatě Milgramův experiment s prakticky celými 8 miliardami lidí na této planetě, a přesně podle očekávání, dvě třetiny se nechaly zmanipulovat do totálních nesmyslů prostě jen tak, že jim to někdo „nařídil“, a když se něco nařídí, tak se to „musí“. Že je to totální kravina? „To přece není na mně, abych to posuzoval! Na to máme odborníky a to já rozhodně nejsem! Jak já můžu sám vědět, jestli mi hadr na hubě prospívá nebo škodí? Tady mám na zemi značku, na kterej mám stát, tak na ní stojím.“

S Ukrajinou je to z nějakého důvodu ještě mnohem horší. Zdá se, že tímhle podvodem se nechalo oblnout ještě mnohem víc lidí než Covidem. Nicméně převážně se to překrývá. Kdo sežral Covid propagandu, sežral i tu ukrajinskou, a většina těch, co neskočili na jeden podvod, neskočili ani na ten druhý.

Co je ale třeba pochopit, je to, že (navzdory stovkám komentářů na Internetu) to s IQ nemá nic společného. Ani na jedné straně nejsou lidi se znatelně vyšším IQ. Ti, co sežrali jak Covid tak Ukrajinu, nejsou standardní debilové, ale ti autoritářští.

Když se vyhnete čemukoliv, co nějak souvisí s politikou, dá se s nima úplně normálně mluvit. S ideologicky neutrálními problémy si v pohodě poradí. Bavte se o práci a všechno je OK. Ale jakmile se do toho dostane nějaká politika, kde jim „authority“ říkají, že je to tak a tak, tak jakoby jim to v tej hlavě najednou vypnulo. Najednou se sníží k argumentům jako „Ale to není pravda, protože v televizi říkali, že...“ a když jim nabídnete jiný zdroj informací nebo ukážete důkaz, že v televizi (zase) lhali, tak je to „ruská propaganda“ ještě než si to poslechnou. Protože na čété jim řekli, že všechno, co je jinak než na čété, je ruská propaganda.

Označovat samostatně myslící a dobře informované lidi za dezinformátory, antivaxery, nebo trolly Kremlu je výborný trik, který udržuje autoritářské idioty v samolibém přesvědčení, že jsou na té správné straně, proti těmto „odpíračům“. Vůbec přejmenovávání věcí je častým nástrojem psychopatů, a autoritáři jim to vždycky zbaští.

Pro nás, co se na věci díváme kriticky a dokážeme samostatně myslet a věci si ověřovat, je nepochopitelné, že někdo dokáže důvěřovat politikům a médiím, která jsou na denním pořádku usvědčována ze lži a manipulací. O to hůř, že tyto autority se více a více uchylují k cenzuře. Cenzura nikdy neexistovala proto, aby „podpořila“ pravdu, ale vždycky proto, aby ji potlačila. Jak pravil soudruh Havel, „*V zemi s cenzurou může oficiálním zprávám věřit jen blbec.*“ Myslete si o Havlovi, co chcete, ale v tomhle měl rozhodně pravdu. Jenže autoritářská debilita prostě obchází myšlení. Autoritáři se nechají snadno zhypnotizovat a zfanatizovat, a jak jsou jednou v hypnóze, nechají se vodit za nos sem a tam hodně dlouho. Řeknete jim, co si mají kam nakreslit a čím mají mávat, a už to jede.

SLEPÁ VÍRA V ODBORNÍKY JE NEJVĚTŠÍM NEPŘÍTELEM PRAVDY

Tak pravil Albert Einstein. Je to v podstatě slepá víra v cokoli, nejen odborníky, co neomylně vede k mylnejm závěrům. Pointa je, že ani u těch odborníků to není o nic lepší. Hodně se tu poslední dobou žvaní o vědě. Že prej když nesouhlasíte s vládou, je to jako když nesouhlasíte s vědou a pak jste jasně idioti. Vláda a věda jsou neodmyslitelně spjatý, neboť obě začínají na „v“ a končí na „da“.

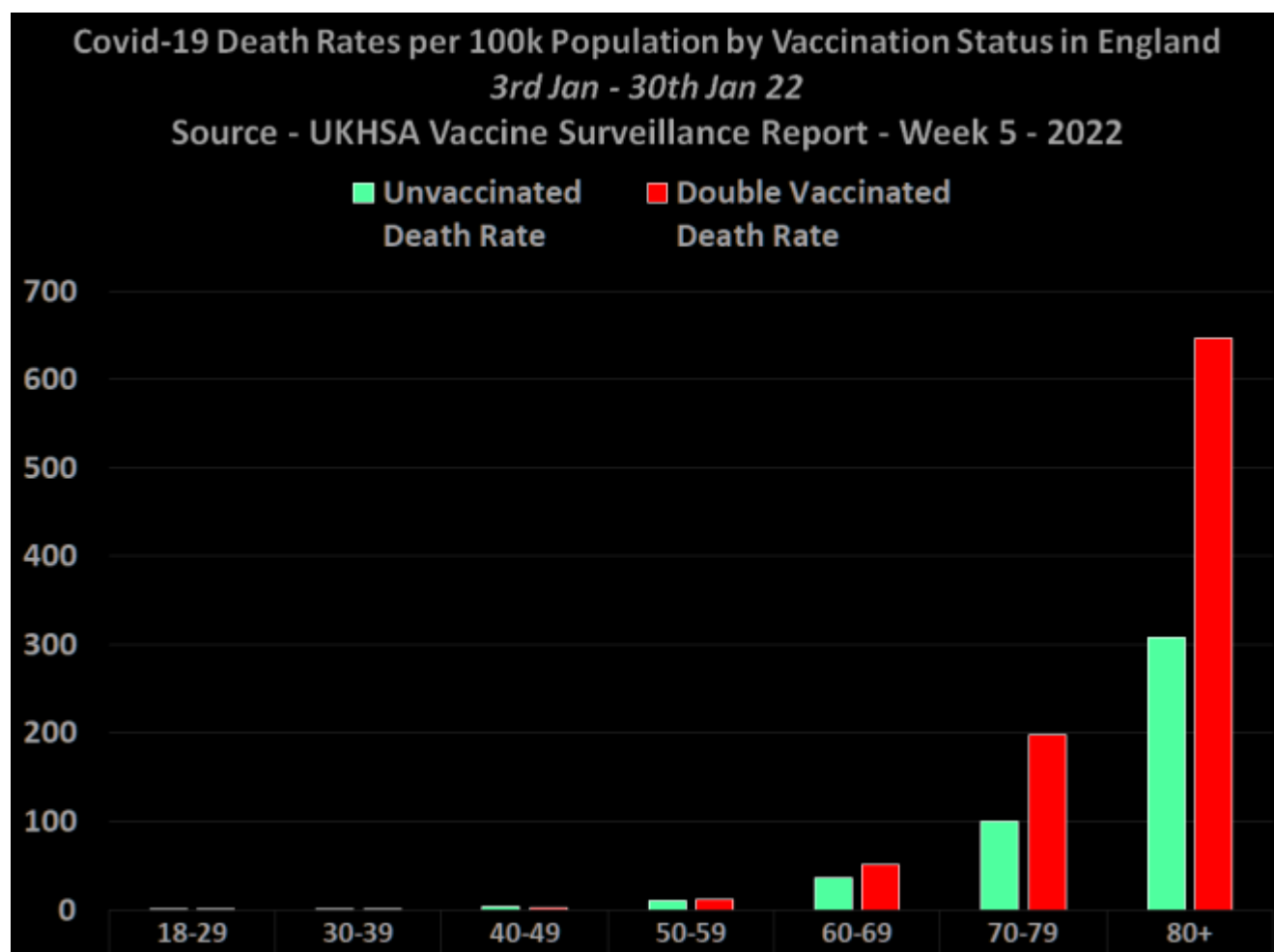
To je samozřejmě další autoritářskej nesmysl. Můžeme začít s poznatkem, relativně známým (leč už ne tak často zmiňovaným) ve vědecké komunitě, že [nejméně polovina publikovaných vědeckých](#)

[studií je nepravdivá](#). To, že na něco existuje vědecká studie, ještě neznamená, že se tím něco dokázalo. Často je to prostě špatně a teprve když se mnoho dalších pokusů tu studii replikovat a dochází konzistentně ke stejným výsledkům, se ty výsledky dají považovat za směrodatné. Mnoho studií je jednoduše špatně navržených a všelijak zkreslených.

Co je ještě horší, je to, že ty špatné studie se dostanou do médií [mnohem častěji](#) než ty „pořádné“ se spolehlivějšími výsledky. Média si nevybírají studie podle kvality, ale podle toho, jestli podporují jejich agendu. Takže pokud se média ohánějí nějakou „vědeckou“ studií, je pravděpodobně větší šance, že se ta studie mýlí, než že ne. Kromě toho si většina z nás asi všimla, že například okolo Covidu prakticky ke každé záležitosti existují studie, které říkají ano, stejně jako jiné, které říkají ne.

Nedojde-li na nějakou objektivní meta-analýzu většího množství studií (někým, koho neplatí vláda nebo nějaká korporace, aby si vybral jen ty hodící se), jsou dnes vědecké studie z velké části prakticky k ničemu. Spousta studií je špatně navržená záměrně průmyslem, který má zájem na určitém výsledku. Například studie Monsanta jsou proslulé tím, že jsou výsměchem vědě. Když jim polovina myší umře z těch sraček, kterejma je krmějí, tak je vyřadí ze studie a vesele pokračují s tím zbytkem. To se děje pořád a ve velkém. Konflikt zájmů tu jaksi nikoho nezajímá, takže máme studie telefonních společností jako „důkaz“ o nezávadnosti telefonů, apod.

Dnes vidíme na postupně zveřejňované studii Pfizeru, kolika způsoby byla nafičovaná, aby dala lepší výsledky (pro Pfizer). Nicméně i přesto jsou její výsledky tak zděšující, že by měly ty jejich vražedné injekce být okamžitě zastaveny (nebo aspoň všechny napíchané do zadků zaměstnanců Pfizeru, aby se poučili). Ale injekční mašinerie jede dál. K čemu nám ta věda teda je?

Všichni „odborníci“ se shodují, že vakcíny zabraňují těžkému průběhu Covid-19. Jen data jim to trochu kazí...

(Anglie Covid úmrtí leden 2022. Zelená neočko, červená očko 2 dávky.)

Pak je tu ta známá manipulace politiků, kdy se vám pokouší vsugerovat, že existuje vědecký „konsensus“, který potvrzuje, co vám daný politik nalhává, a že vy patříte mezi jen pár pitomců, kteří věří něčemu jinému. Bez ohledu na to, že i takový konsensus může být úplně špatně (v historii se hromadně věřilo všelijakým kravinám), ve skutečnosti ten domnělý konsensus skoro nikdy ani neexistuje. Pamatujete, jak nám lili do hlavy, že máme globální oteplování (a je to vaše vina) a všichni vědci se na tom shodují, a jen magor s tím může nesouhlasit? No, už tenkrát bylo jen v USA přes 30,000 „magorů“, jinak známých jako vědci, kteří nějak [nesouhlasili](#) s tím, na čem se „všichni shodují“.

Kromě toho, všimli jste si, jak vám ten „konsensus“ vždycky nejvíc omlacujou o hlavu u těch nejkontroverznějších témat, jako je třeba očkování? Zvláštní, že o něčem, o čem se všichni donekonečna hádají a nemůžou se dohodnout, existuje „konsensus“. Ve skutečnosti to jen odráží zoufalství lhářů z toho, že nemají fakta, kterými by vás přesvědčili. Tak vás přesvědčují z pozice autority. No a kdo je autoritářský debil, ten všem těm nesmyslům věří dál, bez ohledu na to, kolikrát se ukážou být nesmysly.

NÁSLEDUJTE AUTORITY DO FURT VĚTŠÍ DEBILITY

Autoritářská debilita je mnohem nebezpečnější než ta standardní. Klasická debilita je celkem předvídatelná, má svoje meze, a její podíl v populaci se s průběhem času nijak zvlášť nemění. Na druhou stranu autoritáři neustále překvapují tím, jak velkým hovadinám jsou schopní uvěřit, jejich debilita nemá snad žádné hranice, a dají se zhypnotizovat doslova ze dne na den.

Ve společnosti, kde vládnou ti nejzákeřnější z nejúchylnějších (neboli v naší společnosti, a tím myslím globálně), je výsledek katastrofální. Vždycky říkám lidem, že k fašismu je třeba jen pár psychopatů jako Hitler, ale miliónů (autoritářských) debilů, kteří jsou ochotni ty psychopaty následovat a plnit sebestupidnější rozkazy. S regulárními debily bychom se Hitlerovi ubránili, protože v tomhle smyslu většina lidí debilové nejsou a poslali by Hitlera do kopru. Jenomže autoritářských debilů je vždycky dost, takže tu většinu, která podpoří ty největší úchylnosti, Hitlerové, Bidenové, a Fialové vždycky seženou. A zfanatizujou je, aby buzerovali normální lidi.

Je neuvěřitelné, k jakému kreténismu se lidi nechají dohnat, když jim řeknete, že je to pro něčí dobro. Když jim k tomu nakukáte, že jsou „zodpovědní“, když zavrou děti do klecí, a že my, co nechceme děti v klecích, jsme nezodpovědní a nebezpeční, tak prostě budou chtít zavírat děti do klecí, protože přece odborníci řekli, že je to ochrání!

Samozřejmě je největší ironií, že se tímto naprosto zbavují jakékoliv zodpovědnosti a nechávají myšlení na jiných. To už jsou jen takové bonusy dnešní doby.

Rozdíl mezi standardním a autoritářským debilem je také v tom, že tomu druhému nemá moc smysl něco vysvětlovat. Normální debil se vás obvykle aspoň *snaží* pochopit. Autoritář se o to nesnaží, neboť už od začátku ví, že je mnohem chytřejší než vy a všechno ví líp. A v podstatě ti s vyšším IQ jsou úplně nejbeznadějnější, neboť jejich inteligence je o to víc utvrzuje, že mají pravdu. Tady pak vzniká skutečný fanatismus, se kterým se těžko něco dělá. Můžete se ptát, „Copak to nevidí? Vždyť nevypadá tak blbě.“ Ale v tom problém není. On to *nechce* vidět.

Jelikož se tito lidé snadno nechají nalámat do těch největších hovadin, dostanou se velice rychle do fáze, kdy už nemůžou otočit, protože si nedokážou přiznat, že naletěli na **takovou** blbost.

Obvykle až když se situace globálně obrátí a nějaká klíčová, oficiální složka populace musí uznat, že je všechno jinak, změní autoritáři názor. A změní ho jen tak, během minuty, protože když otočily

autority, tak pro ně se prostě obrátila ta „pravda“, a kromě toho stejně do zítřka zapomenou na to, že někdy věřili něčemu jinému. Tohle dobře vykreslil Orwell v 1984.

Pak těm lidem můžete říct, „Vidíš, vole. Dyť jsem ti to říkal.“ a oni se buď budou tvářit, jako že neví, o čem mluvíte, nebo vám řeknou něco moudrého, jako třeba, „No ale tenkrát to pravda nebyla.“ a budou na vás koukat, jako že to vůbec nechápete. Protože vy jste to tvrdili, když v televizi říkali opak, takže jste neměli pravdu. Teď je to úplně jiná situace. A vůbec, co s tím teď otravujete? Teď už běží nový program a zachraňujeme svět nějakou novou zhovadilostí, tak sem netahejte věci, které už nikoho nezajímají.

Dá se s autoritářským debilem vůbec něco dělat? Moc ne. Logické argumenty na ně nefungují, na fakta reagují všelijakými vysvětleními, proč ta fakta nemůžou být fakta, a čím víc se s nima bavíte, tím víc vás mají za blázna, a někteří jsou pak i agresivní. Nejlepší je moc je zbytečně nedráždit a rozhodně se nepokoušet je o něčem přesvědčit. Své názory jim říkejte, jen když o to projeví alespoň zdánlivý zájem. Jakmile ale začnou blekotat o konspiračních teoriích, dezinformacích, hoaxech a ruské propagandě (k čemuž je velmi záměrně naprogramovala média), je lepší se přemístit někam jinam.

Fakta ale zůstávají fakty, bez ohledu na názory debilů, a realita se nezmění stokrát opakovanou lží, jakkoliv pevně jí někdo věří. Takže ono je to jednou dostihne. S tím, kolik škody si mezitím způsobí, se budou muset nějak poprat. To, čemu se kdo rozhodne věřit a z jakých důvodů, je zodpovědností každého jedince. A ponese si za to následky.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

[ZDROJ](#)